

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/44/2016
Identifikačné číslo spisu: 1312219607
Dátum vydania rozhodnutia: 17.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1312219607.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Ivan Kahanec - Softouch, Narcisová 52, Bratislava, IČO: 46 387 099 zast. IUGIS LEGAL s.r.o., Čsl. Brigády 1615/12 Liptovský Mikuláš, proti žalovanému: Mediadom s.r.o. Seberínho 1, Bratislava-Ružinov, o 771,43 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 22Cb/29/2013 o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cob/207/2013-224 zo 14. decembra 2015, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 11. júla 2013 č. k. 22Cb/29/2013-129 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 771,43 Eur s úrokom z omeškania v sadzbe 8,75 % ročne od 15. augusta 2012 do zaplatenia, náhradu trov konania v sume 46,-Eur za súdny poplatok a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 785,66 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu. Súčasne rozhodol o vzájomnom návrhu žalovaného tak, že uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 1.785,71 Eur s úrokom z omeškania v sadzbe 8,75 % ročne od 22.9.2012 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku vzájomný návrh zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi čiastočnú náhradu trov konania za vzájomný návrh v sume 570,89 Eur na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že nárok žalobcu mal za preukázaný existenciou účastníkmi uzatvorenej zmluvy o spolupráci zo dňa 1. októbra 2011. Konštatoval, že žalobcom požadovaná odmena zodpovedá účastníkmi dohodnutej odmene podľa čl. III zmluvy o spolupráci za obdobie od 1. júla 2012 do 15. júla 2012 t. j. za obdobie 9 pracovných dní. V súvislosti so vzájomným návrhom žalovaného, ktorým si uplatnil právo na náhradu škody, ktorá mu vznikla v súvislosti s ukončením zmluvného vzťahu zo strany žalobcu, bez uvedenia dôvodu a v rozpore so zmluvou o spolupráci zo dňa 1. októbra 2011, súd prvej inštancie sa zaoberal otázkou ukončenia zmluvy o spolupráci a vyslovil záver, že žalobca porušil zmluvnú povinnosť, keď neodpracoval 30 dní, nakoľko dôvod odstúpenia od zmluvy neuviedol a nebolo preukázané závažné porušenie zmluvných podmienok protistranou. Posudzujúc prejav vôle účastníkov

podľa § 266 ods. 1, 2, 3, 4 Obch. zák. vyslovil záver, že účastníci fakticky a konkludentne ukončili zmluvu o spolupráci s tým, že mala byť akceptovaná výpovedná lehota 30 dní. So zreteľom na uvedené priznal žalovanému právo na náhradu škody iba v sume 1.785,71 Eur, ktorá zodpovedá 30 dňovej výpovednej lehote a vo zvyšku vzájomný návrh zamietol. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 OSP a žalobcovi, ktorý bol v konaní plne úspešný priznal náhradu všetkých ním vynaložených trov. O náhrade trov konania o vzájomnom návrhu rozhodol s poukazom na § 142 ods. 2 OSP a úspech žalobcu v rozsahu 38 %, v rozsahu ktorom mu priznal náhradu účelne vynaložených trov.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 8Cob/207/2013-224 zo 14. decembra 2015 rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prejednanie veci nad rozsah odvolania odôvodnil odvolací súd ustanovením § 212 ods. 1 a 2 OSP. Konštatoval, že ak žalovaný v rámci vzájomného návrhu uplatneného podľa § 98 OSP uplatnil aj svoju pohľadávku na započítanie, mal súd prvej inštancie túto skutočnosť zohľadniť aj vo výroku rozsudku, žalobu zamietnuť v rozsahu žalovaným uplatneného nároku na započítanie, v časti vzájomnému návrhu vyhovieť a v časti ho zamietnuť. Súd prvej inštancie sa uvedenou zásadou neriadil a preto ponechanie prvej, odvolaním nenapadnutej výrokovej vety bez zmeny, by malo za následok nesprávne rozhodnutie. Nestotožnil sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že účastníci konaním fakticky a konkludentne ukončili zmluvu o spolupráci s tým, že mala byť akceptovaná výpovedná lehota 30 dní. Vyslovil názor, že zmluva mohla zaniknúť len podľa čl. IV bodu 2, čo sa však nestalo. Poukázal na čl. VIII bod 5 zmluvy, podľa ktorého zmluvu možno meniť alebo dopĺňať len na základe dohody oboch zmluvných strán formou písomných dodatkov. Ďalej súd tiež konštatoval, že k ukončeniu zmluvného vzťahu medzi účastníkmi zmluvy nedošlo ani odoslaním e-mailu o ukončení spolupráce žalovanému, nakoľko žalobca nepostupoval podľa čl. VI bodu 3 zmluvy a preto uzavrel, že zmluva zostala až do uplynutia doby, na ktorú bola uzatvorená, t. j. do 31. októbra 2013 platná. So zreteľom na uvedený právny názor odvolací súd uložil súdu prvej inštancie opätovne v zmysle § 373 Obch. zák. skúmať, či sú splnené všetky predpoklady pre vznik práva žalovaného na náhradu škody. Súhlasne so žalobcom sa nestotožnil s vyčíslením náhrady škody na strane žalovaného podľa prepočtu z dohodnutej odmeny 1.500,- Eur, keďže prípadná škoda predstavuje čiastku, ktorú žalovaný účelne vynaložil na to, aby v čase nečinnosti žalobcu zabezpečil riadne fungovanie svojej firmy a preto za nesprávny označil postup súdu prvej inštancie, ktorý vychádzal z dohody o odmene uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným.

3. Proti tomuto uzneseniu podal dovolanie žalobca navrhujúc uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cob/207/2013-224 zo 14. decembra 2015 zrušiť. Dovolanie odôvodnil dovolacími dôvodmi v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ OSP. Namietal, že odvolací súd napadnutým uznesením zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a to aj napriek tomu, že prvý výrok rozsudku žiadny z účastníkov odvolaním nenapadol. Poukázal na to, že odvolací súd síce citoval príslušné ustanovenie § 212 OSP, avšak neuviedol presne, na základe ktorého konkrétneho ustanovenia § 212 OSP sa rozhodol neprihliadať na rozsah odvolania. Vytýkal odvolaciemu súdu, že ak mal za to, že rozsahom odvolania žalobcu nie je viazaný, mal uviesť konkrétne, ktoré písmeno ustanovenia § 212 ods. 2 písm. a/ až d/ OSP aplikuje a vysvetliť prečo. Žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) vyslovil názor, že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 212 ods. 2 OSP, keď výrok č. I a výrok č. II rozsudku nepredstavujú dva na sebe závislé výroky, ale dva samostatné nároky s odlišným skutkovým základom. Konštatoval, že uvedeným postupom odvolací súd zásadným spôsobom zasiahol do práva žalobcu na spravodlivý proces, ktorý rešpektuje princíp legitímnych očakávaní a právnej istoty, ako aj práva žalobcu ako účastníka konania na účinnú súdnu ochranu. Za nedostatočné a nepreskúmateľné označil aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti, týkajúcej sa vzájomného návrhu. Súdu prvej inštancie vytýkal, že v rozsudku nezdôvodnil, v čom spočívala výška priznanej škody, porušenie akej povinnosti nastalo a v čom videl príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti žalobcu a údajnou škodou vo výške 1.785,71 Eur. Za nesprávny označil aj záver súdu prvej inštancie, že výška škody v rozsahu 1.785,71 Eur je riadne vyšpecifikovaná a zdokladovaná, nakoľko nevyplýva z vykonaného dokazovania. Ďalej tiež namietal, že nie je zrejmé, na základe čoho dospel odvolací súd k záveru, že zmluva uzatvorená účastníkmi konania

zostala platná až do uplynutia doby, na ktorú bola uzatvorená, t. j. do 31. októbra 2013. Záver odvolacieho súdu označil za nelogický a neopierajúci sa o vykonané dokazovanie súdu prvej inštancie. Vytýkal odvolaciemu súdu, že neprihliadol na skutočnosti, na ktoré žalobca poukazoval a s jeho argumentáciou sa vôbec nevyporiadal. Uzavrel, že rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj súdu odvolacieho vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolanie bolo osobne podané dňa 11. marca 2016. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C.S.P.“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolačný súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania, ktoré sa na ňom začalo do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 4 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

7. Z ustanovenia § 470 ods. 1 CSP vyplýva, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (t. j. za účinnosti OSP), dovolací súd v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236 a nasl. OSP, teda podľa procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď bolo dovolanie podané.

8. Podľa § 236 ods. 1 OSP dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

9. V predmetnej veci rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom a odvolací súd na základe odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolačný súd preto skúmal, či sú splnené podmienky stanovené Občianskym súdnym poriadkom osobitne pre prípad, že dovolanie smeruje proti zrušujúcemu uzneseniu.

10. Podľa § 237 ods. 1 OSP dovolanie možno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu za predpokladu, že tu existujú dôvody uvedené pod písmenom a/ až g/. Dovolaateľ prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že mu bola v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ CSP odňatá možnosť konať pred súdom, a to nedostatočným a preto nepreskúmateľným odôvodnením uznesenia, vydaného odvolacím súdom. Otázku, či nepreskúmateľnosťou rozhodnutia dochádza k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) riešil najvyšší súd v stanovisku občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015, publikovaného v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 1/2016. Najvyšší súd v stanovisku konštatoval, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012). Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesný postup súdu, ktorý znemožnil účastníkovi občianskeho súdneho konania realizáciu jeho procesných práv, ktoré mu priznáva právny poriadok. Nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v občianskom súdnom konaní je ale procesnou vadou (vadou procedúry prejednávania veci), prípadne procesnou vadou dosahujúcou až takú intenzitu, ktorú považuje za relevantnú ustanovenie § 237 ods. 1 OSP. Odôvodnenie rozhodnutia je obsahovou náležitosťou písomného vyhotovenia rozhodnutia, ktorá má stručne, jasne, výstižne a presvedčivo uviesť, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, ako sa vyjadril žalovaný, a vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval súd za (ne)preukázané, z ktorých dôkazov (ne)vychádza, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil

a ako vec právne posúdil (§ 157 ods. 2 OSP). Požiadavka, aby rozhodnutie bolo riadne odôvodnené, patrí medzi základné atribúty spravodlivého procesu. Jej účelom je medzi iným zabezpečiť transparentnosť, legitimitu, a kontrolovateľnosť súdneho rozhodnutia. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. To však bez ďalšieho neznamená, že nedostatočné (nepreskúmateľné) odôvodnenie rozhodnutia predstavuje dôvod, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho. To čo súd zaradí do písomného vyhotovenia rozhodnutia a akým spôsobom, alebo v akom rozsahu odôvodní svoje skutkové a právne závery, je však - v rámci limitov daných platnou právnou úpravou - výlučne iba vecou súdu. Účastník - ale opäť iba v rámci limitov daných právnou úpravou prípustnosti opravných prostriedkov - samozrejme, nie je zbavený možnosti brániť sa tomu, čo v rozhodnutí súdu považuje za nesprávne, nespravodlivé a nezodpovedajúce zákonu. Tým však samozrejme, nie sú dotknuté právne dôsledky, ktoré s jeho procesnou obranou spája Občiansky súdny poriadok, konkrétne to, či dovolateľom vytýkaná okolnosť (nepreskúmateľnosť) je spôsobilá založiť prípustnosť jeho mimoriadneho opravného prostriedku. Skutočnosť, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne, preto bez ďalšieho neodníma účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd v stanovisku vyslovil názor, že účastníkovi konania by bola odňatá možnosť konať pred súdom iba takým písomným vyhotovením rozhodnutia, ktoré by neobsahovalo ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Najvyšší súd vo svojom stanovisku poukázal ďalej na závery vyjadrené v rozhodnutiach ESJP, podľa ktorých však o takýto výnimočný prípad môže ísť len vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ alebo „vady zásadnej hrubej a podstatnej povahy“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. So zreteľom na uvedené najvyšší súd vo svojom stanovisku konštatoval, že len v takomto výnimočnom prípade môže uvedená okolnosť zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, lebo len takto charakterizovaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutia môže intenzitou svojich právnych dôsledkov prekročiť rámec tzv. inej vady uvedenej v ustanovení § 242 ods. 1 OSP. V prejednávanej právnej veci však dovolací súd nepovažoval odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia za majúce tak závažné nedostatky, že vady odôvodnenia dosahujú takú intenzitu aby v súlade so závermi najvyššieho súdu vyjadrenými v uvedenom stanovisku prekračovali rámec tzv. inej vady a zakladali prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Z dikcie zákona však vyplýva, že rozdiel v porovnaní s dôvodmi zmätočnosti (§ 237 OSP) je v tom, že samotná existencia vád v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ OSP nepostačuje na založenie prípustnosti dovolania a je spôsobilým dovolacím dôvodom len vtedy, ak sú splnené podmienky prípustnosti dovolania vymedzené v ustanovení § 238 alebo § 239 OSP, skutočnosť, ktorá však v prejednávanej právnej veci preukázaná nebola.

11. Dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu, že v odôvodnení zrušujúceho uznesenia neuviedol a neodôvodnil svoj postup, prečo neprihliadal na rozsah odvolania žalobcu a namietal, že ak odvolací súd mal za to, že rozsahom odvolania žalobcu nie je viazaný, mal konkrétne uviesť, ktoré písmeno ustanovenia § 212 ods. 2 písm. a/ až d/ OSP aplikuje a vysvetliť prečo, čo sa však nestalo. Z uvedených dôvodov mal za to, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, ktoré spôsobuje tzv. zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. K uvedenému dovolací súd uvádza, že i keď odôvodnenie zrušujúceho rozhodnutia nie je celkom precízne, neprekračuje hranice zrozumiteľnosti. Odvolací súd v odôvodnení zrušujúceho uznesenia odcitoval medzi iným ustanovenie § 212 ods. 2 písm. b/ OSP, podľa ktorého odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania v prípadoch, keď od rozhodnutia o napadnutom výroku je závislý výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý. Odvolací súd sa zaoberal vzájomným návrhom žalovaného v zmysle § 98 OSP a správnosťou jednotlivých výrokov rozsudku súdu prvej inštancie - vzhľadom na posúdenie časti prejavu žalovaného odvolacím súdom ako uplatnenia vzájomnej pohľadávky na započítanie a vplyvom takéhoto posúdenia prejavu žalovaného na správnosť jednotlivých výrokov súdu prvej inštancie - keď odvolací súd výslovne konštatoval, že ak súd dospeje k názoru, že uplatnený vzájomný návrh žalovaného spĺňa podmienky hmotného práva na započítanie, prejaví sa to v rozhodnutí súdu v tom zmysle, že pôvodná pohľadávka žalobcu vo svojej celkovej výške zanikne a navyše bude žalobca zaviazaný zaplatiť sumu rovnajúcu sa rozdielu medzi pohľadávkou žalobcu a pohľadávkou žalovaného. Z odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie, že sa uvedenou zásadou neriadil, preto ponechanie výroku I. bez zmeny by malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. So zreteľom na uvedené sa dovolací súd nestotožnil s námietkou dovolateľa, že odvolací súd neodôvodnil svoj postup neprihliadať na rozsah odvolania a

preskúmanie rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu a dospel k záveru, že prípustnosť dovolania v zmysle žalobcom uvádzaného § 237 ods. 1 písm. f/ OSP z dôvodu nepreskúmateľnosti zrušujúceho uznesenia nie je daná.

12. Žalobca dovolanie ďalej odôvodnil nesprávnym vyhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania, nedostatočným zistením skutkového stavu a nevykonaním všetkých žalobcom navrhnutých dôkazov. Dovolací súd poukazuje na to, že judikatúra najvyššieho súdu už dávnejšie dospela k záveru, že k odňatiu možnosti konať pred súdom nedochádza v dôsledku nesprávneho vyhodnotenia dokazovania (viď R 42/1993, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012). Konštantne sa tiež uvádza, že k procesnej vade tejto povahy nevedie ani to, keď súd nevykonal všetky navrhované dôkazy (viď R 125/1999, R 6/2000). Najvyšší súd stabilne judikuje, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a úvaha, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 OSP), a nie účastníkov konania (viď napr. sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/212/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pravidelne sa tiež v rozhodnutiach najvyššieho súdu uvádza, že možnosť konať pred súdom sa účastníkovi neodníma ani vtedy, keď súd vec z hľadiska hmotnoprávneho nesprávne právne posúdi (viď R 54/2012 a tiež napr. sp. zn. 1Cdo/62/2010, 3Cdo/53/2011, 7Cdo/26/2010). So zreteľom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania v zmysle žalobcom uvádzaného § 237 ods. 1 písm. f/ OSP ani z týchto ďalších žalobcom uvádzaných dôvodov nie je daná. Navyše dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie napadnutým uznesením zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, pričom mu uložil povinnosť doplniť dokazovanie v naznačenom smere a na základe výsledkov doplneného dokazovania vec opätovne právne posúdiť. Keďže dovolanie smeruje proti zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesenia uvedené v ust. § 239 ods. 1 a 2 OSP, dovolanie proti nemu nie je prípustné.

13. Dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil aj ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ OSP s tým, že konanie na odvolacom súde, ako aj súde prvej inštancie, je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a dôvodil aj nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ OSP. K uvedenému dovolací súd uvádza, že iná vada konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ OSP a nesprávne právne posúdenie veci v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. c/ OSP predstavujú síce relevantné dovolacie dôvody, ktoré je však možné úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní, avšak tieto dovolacie dôvody nezakladajú prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 237 OSP. Pokiaľ dovolanie nie je procesne prípustné, ako je tomu v posudzovanom prípade, dovolací súd sa nemôže zaoberať dovolateľom uplatnenými dovolacími dôvodmi v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ a písm. c/ OSP.

14. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie procesne prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

15. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.